

Sygnatura akt VIII C 1471/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko M. N.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od wyroku zaocznego

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w przedmiotowej sprawie w dniu 7 listopada 2016 roku w zakresie punktu 1 (pierwszego) i 3 (trzeciego).

Sygn. akt VIII C 1471/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2015 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. N. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 203,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pozwie wskazano prawidłowy nr PESEL pozwanej.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 54, przeprowadzonej na odcinku Piłsudskiego – Konstytucyjna w dniu 13 grudnia 2014 roku, stwierdził u pozwanej brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 stycznia 2015 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, ponowionego również w dniu 16 lutego 2015 roku, pozwana nie uiściła kwot, o których mowa wyżej.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3)

Postanowieniem z dnia 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 4)

W dniu 7 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej wyrok zaoczny którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 203,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (punkt 1 sentencji),

nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie punktu pierwszego (punkt 2 sentencji) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3 sentencji).

(wyrok zaoczny k. 33)

Wyrok ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw od wyroku zaocznego k. 47-50)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu, uznając zarzut przedawnienia za bezzasadny.

(odpowiedź na sprzeciw k. 60-61)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2014 roku pozwana M. N. poprzez zajęcie miejsca w autobusie linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr (...), który po stwierdzeniu, że podróżuje ona bez biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. Pozwana własnoręcznie, podpisując się na wezwaniu, potwierdziła otrzymanie przedmiotowego wezwania.

(kserokopia wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej k. 12, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 16 lutego 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 214,03 zł, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, które to wezwanie okazało się jednak bezskuteczne.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 13, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się jednak niezasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na

reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (ust. 4).

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 13 stycznia 2015 roku. W przedmiotowej sprawie powód wystąpił z powództwem w dniu 8 września 2015 roku, a zatem przed upływem roku od daty wymagalności dochodzonego roszczenia, co czyni podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia bezzasadnym.

Powództwo było w pełni zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że w dniu 13 grudnia 2014 roku pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej i została poddana kontroli na okoliczność posiadania ważnego biletu, na skutek której, kontroler wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż. Powód złożył do akt sprawy wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej

nr (...), w którym oznaczono miejsce i czas przeprowadzenia kontroli, przyczynę wystawienia wezwania oraz dane osobowe pozwanej, w tym nr PESEL pozwanej. Co istotne, dane te zostały przez kontrolera spisane z dowodu osobistego pozwanej, M. N. zaś złożyła pod wezwaniem własnoręczny podpis. Uwadze nie może ponadto ująć, że pozwana nie kwestionowała twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, poprzestając wyłącznie na zgłoszeniu zarzutu przedawnienia.

Skoro zatem pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, a tym samym nie dotrzymała warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 3,80 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż,

nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa miejscowego. Żądanie powoda zapłaty kwoty 203,80 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

W ocenie Sądu w pełni zasadne było również żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek od należności głównej. M.-prawną podstawę omawianego roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności.

Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne, a

począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku – w związku z nowelizacją wskazanego przepisu – odsetki ustawowe za opóźnienie.

Mając na uwadze powyższe, a także treść przepisu art. 347 k.p.c., przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd wydał wyrok, którym utrzymał w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 7 listopada 2016 roku, wydany w sprawie o sygn. VIII C 1471/16, w zakresie punktu 1 i 3.